

Quyên Di

Chương Đêm

Tranh bìa của **VIVI**
Thăng Tiến xuất bản
Sài Gòn - Việt Nam 1970

Ngân Thương đau đã một tuần nay. Cô bé phải nghỉ học và tạm ngưng tất cả mọi hoạt động. Cô nằm trên giường, khuôn mặt đỏ bừng vì cơn sốt đang hoành hành. Đôi môi căng, mọng đỏ, làn da bên ngoài se lại khiến cô cảm thấy khó khăn mỗi khi cần phải nói. Mái tóc mây óng ả hôm nào bây giờ khô cứng và rời rạc, vài sợi lòa xòa phủ trên gương mặt bầu bĩnh nhưng kém phần tươi. Một tấm chăn dạ mỏng phủ ngang ngực và trùm kín đến chân, bởi vì cơn sốt làm cô nóng bừng khuôn mặt, nhưng lại khiến cho mình cô lạnh run, nhất là đôi chân, nó tê cóng. Cái lạnh kỳ lạ, không phải đột nhập từ bên ngoài, nhưng hình như phát ra từ xương tủy, nó tạo thành một cái cảm giác lạ kỳ mà chỉ người phải nhận chịu mới có thể hiểu nổi.

Bà mẹ ngồi cạnh giường, khuôn mặt bà âu sầu một cách thâm hại. Bà chăm chú theo dõi mọi cử chỉ của con, dù là những cử chỉ rất nhỏ nhặt: một cái chớp mắt, một cái chau mày, một bàn tay đung dẩy nhẹ trong chăn... tất cả đều khiến bà lưu ý. Thình thoảng bà đưa bàn tay nhỏ nhắn đặt lên cái trán nóng bừng của con gái; bà se sẽ lắc đầu rồi lấy ngón tay xoa nhẹ lên đôi môi nóng rát của người con yêu dấu.

Thấy con hai mắt nhắm nghiền hơi thở nhanh nhưng đều đặn, người mẹ tạm yên lòng, bà kéo chăn đắp cho con ngay ngắn, đứng tần ngần một lúc, bà rót một ly nước để cạnh giường con rồi nhón gót bước ra ngoài.

Cửa phòng vừa khép. Ngân Thương mở choàng đôi mắt. Ánh sáng chói chang làm cô nhui đôi lông mày. Cô chớp nhẹ, hai giọt nước mắt không biết chờ sẵn từ lúc nào lăn tròn thật nhanh trên đôi má. Hai giọt nước mắt cũng nóng hôi hổi tràn vào môi cho cô một vị mặn mặn. Ngân Thương khóc vì thương mẹ! Một tuần cô đau ốm là một tuần mẹ thức trắng đêm. Mẹ săn sóc Ngân Thương thật kỹ, từ ly nước cho đến múi cam bóc hết lần bóc bên ngoài, từ cái chăn, chiếc gối cho đến những cốc sữa nóng thay cho các bữa cơm. Cô thấy mẹ đã yêu thương mình quá nhiều.

Tự nhiên Ngân Thương nghĩ đến nguyên nhân của căn bệnh này. Một ý nghĩ thoáng qua đầu làm Ngân Thương hốt hoảng: "Hay là... tại mình hoạt động quá nhiều, không gìn giữ sức khỏe?". Cô nghĩ đến chứng bệnh stirmenage, một chứng bệnh do lao tâm, lao lực quá độ gây nên. Chứng bệnh mà người lớn vẫn đem ra nhắc nhở cô mỗi khi cô lăm mình vào những công tác xã hội.

Người ta bảo rằng: những người ham làm việc quá, khi kiệt lực, mắc chứng bệnh này sẽ phải hoàn toàn đình chỉ tất cả mọi hoạt động, và cứ thế, người bệnh cần tĩnh dưỡng trong một thời gian khá lâu, có thể là năm, sáu tháng, mà cũng có thể là một, hai năm. Cứ nghĩ đến khoảng thời gian dài dằng dặc không được làm việc, suốt ngày nằm bẹp trên giường hay cùng lắm là quanh quẩn trong căn phòng nhỏ hẹp, Ngân Thương rùng mình sợ hãi! Cô không sợ cô đơn, không sợ con bệnh hành hạ. Thời gian sinh hoạt tập đoàn với những công tác xã hội đã khiến cô thâm nhập được tinh thần vị tha, can đảm, độ lượng. Không biết từ bao giờ, cô bỗng hầu như quên đi những quyền lợi của chính mình để chỉ còn nghĩ đến ích chung và hạnh phúc tha nhân; không biết từ bao giờ cô trở nên quả cảm lạ thường, cô không hề từ chối một việc làm nào. dù dễ dàng

hay khó khăn, mặc dù trước kia cô vốn mang một bản tính yếu đuối, ngày nhỏ cô là đứa bé làm nũng mẹ nhất trong mấy chị em và mỗi lúc đêm về, những hình ảnh quái đản trong những truyện ma nghe chị kể lúc sáng làm cô run lên bần bật, và cũng không biết tự bao giờ, cô trở nên một con người dễ tha thứ và nhịn nhục một cách lạ kỳ, đức tính này nổi bật đến nỗi bạn bè ai cũng phải nhận điều ấy. Nhưng Ngân Thương vẫn rung mình sợ hãi! Nếu cơn bệnh bắt buộc cô phải nghỉ lâu như vậy, thì... việc học sẽ ra sao? Ai phụ giúp mẹ lo những công việc trong nhà đây? Và nhất à cái công việc tốt đẹp mà Ngân Thương cùng các bạn đang tiến hành... chẳng lẽ lại để nó dở dang?

Ánh nắng len qua khe cửa sổ làm cho tượng Thánh giá treo trên tường sáng lên. Hình Chúa như cúi xuống nhìn đứa con bé bỏng đang trong cơn bối rối. Ngân Thương ngược nhìn Chúa, rồi đôi môi mấp máy, thì thầm lời kinh nguyện:

.... Lay Chúa, hãy dạy con: *"tìm an ủi người hơn được người ủi an; tìm hiểu biết người hơn được người hiểu biết; tìm yêu mến người hơn được người mến yêu..."* (một đoạn câu trong lời bài hát "Kính Hòa Bình" của GHCG. NM).

Lời kinh tắt dần cùng với đôi mi từ từ khép lại. Ngân Thương ngủ. trông như một Thiên thần của Chúa.

o o o

Thiên thần đứng cạnh giường Ngân Thương. Gương mặt người sáng lòa, tươi tốt và trinh trong như hoa huệ. Áo người trắng như tuyết phủ chấm gót chân. Người mỉm cười nhìn Ngân Thương đang nằm thiêm thiếp. Lát sau, khẽ lấy tay đặt lên trán Ngân Thương. Cô bé mở bừng mắt, chưa kịp bàng hoàng thì Thiên thần đã cúi xuống gần sát mặt cô nói khẽ:

- Đừng sợ ! Chị là Thiên thần bản mệnh của em đây.

Ngân Thương mở to đôi mắt. Cô bé hốt hoảng và không biết mình sẽ phải xưng hô với người đứng trước mặt mình ra sao. Thiên thần dịu dàng nhắc lại:

- Đừng sợ! Cứ gọi chị bằng chị đi.

Và Thiên thần nở một nụ cười thật tươi cho cô bé an lòng. Quả nhiên, Ngân Thương bớt sợ, cô ngập ngừng:

- Thế... chị ở đâu đến đây thế?

- Chị hử? Chị ở một nơi có tên là thung lũng Hạnh Phúc. Ở đó có suối Tình Yêu, có cây Hòa Bình, có hoa Nhân Ái...

Ngân Thương ngồi nhồm dậy:

- Có thung lũng Hạnh Phúc thật hử chị? Thích nhỉ...

Rồi cô bé thở dài:

- Nhưng chắc là xa lắm phải không chị? Vì xung quanh em, chả thấy ai hạnh phúc!

Thiên thần lắc đầu, nhẹ ấn vai cho cô bé nằm xuống:

- Không xa đâu em ạ. Thung lũng Hạnh Phúc rất gần đây; ở ngay bên cạnh em và những người khác. Nhưng người ta cứ miệt mài tìm hạnh phúc ở đâu đâu, người ta mãi quay cuồng, vật lộn với đời sống nên không thể nghe thấy tiếng suối Tình Yêu róc rách, không thể ngồi dưới bóng mát của cây Hòa Bình. Và bởi người ta lo tranh giành, thù hận nhau, người ta nghĩ ra mọi mánh khéo tính toán mọi mưu mô để làm hại nhau nên không thể cảm nhận được hương thơm của những bông hoa Nhân Ái.

Ngân Thương lại ngồi dậy:

- Nhưng rồi chẳng lẽ chẳng ai tới được thung lũng Hạnh Phúc hay sao?

Thiên Thần cười:

- Có chứ em. Thung lũng Hạnh Phúc được tạo dựng nên vì con người và cho con người mà. Ai cũng có thể tới được thung lũng tươi đẹp này, miễn là có sự mong muốn thiết tình... Thế em có mong muốn không?

Đôi mắt Ngân Thương long lanh sáng:

- Có chứ chị, và em mong ai cũng vào được thung lũng ấy. Nhất là mẹ em, các bạn bè và những em nhỏ của em trong cô nhi viện V. S.

Thiên thần dịu dàng:

- Chị hiểu em có lòng mong muốn thật. Vậy em có dám đón nhận những đau khổ không?

Không đợi Ngân Thương trả lời, Thiên Thần giải thích:

- Sở dĩ ít người vào được thung lũng Hạnh Phúc vì con đường đến đó khó đi. Nó nhỏ hẹp và đầy những gai góc: gai Đau khổ, gai Hy sinh, gai Hãm mình, gai Nhịn nhục... Những bụi gai này mọc kín đường đi nên không một ai tới thung lũng Hạnh Phúc mà mặt mũi, tay chân không bị gai cào, gai đâm.

Đôi mắt trong sáng của Ngân Thương nhìn Thiên Thần một cách thẳng thắn. Cô bé mỉm cười và với một giọng nhẹ nhàng nhưng cương quyết, cô nói thật chậm và rõ ràng:

- Thưa chị, em hiểu. Em sẵn sàng đi trên con đường đầy gai góc chị vừa mô tả, miễn là chị giúp em.

Thiên thần cầm tay cô bé:

- Em can đảm lắm, xứng đáng là em của chị. Em yên tâm, chị luôn luôn ở bên cạnh em.

Đột nhiên Ngân Thương sa sầm nét mặt, cô bé nói như khóc:

- Nhưng mà chị ạ. Em đang có lỗi lớn.

Thiên thần điềm tĩnh:

- Em có lỗi gì?

- Có phải... có phải... tại em làm việc quá sức mà sinh bệnh không? Nếu vậy thì em có lỗi nhiều với mẹ.

Thiên thần an ủi:

- Không, em không có lỗi gì đâu. Em làm việc, học hành như vậy là vừa phải. Chị bằng lòng về em lắm. Em không bỏ bê tất cả mọi công việc học hành, bổn phận để chỉ lo những công tác xã hội. Em cũng không như nhiều người chỉ biết tìm sung sướng cho riêng mình hay tốt hơn một chút: chỉ biết cắm cúi học mà quên hết những cảnh khổ của người khác vây bọc xung quanh. Em biết dung hòa giữa bổn phận đối với mình, bổn phận đối với tha nhân. Em đau ốm ... chẳng qua là em đã bước chân vào con đường nhỏ hẹp đầy gai góc; con đường dẫn đến thung lũng Hạnh Phúc.

Thiên Thần lấy trong tay áo ra một bông hồng thật to và đẹp, thật ra là một búp hồng, vì chưa nở. Ngân Thương chưa bao giờ được thấy một búp hồng xinh tươi như vậy, và tuy chưa nở, búp hồng đã tỏa hương thơm ngào ngạt làm cô bé ngây ngất. Thiên thần bảo:

- Có lẽ chưa bao giờ em thấy một nụ hồng đẹp như thế này. Thật ra đây không phải là nụ hồng mà là một nụ hoa Nhân Ái. Nụ hoa này sẽ nở, nếu được chăm bón bằng những khổ đau, hy sinh, hãm mình, nhịn nhục. Bây giờ em thấy nụ hoa tỏa hương thơm, nhưng hương thơm bây giờ sẽ chẳng thấm vào đâu đối với hương thơm khi bông hoa đã nở. Vì khi hoa Nhân Ái nở hoàn toàn thì... Ngân Thương ạ, em sẽ được đặt chân vào thung lũng Hạnh Phúc.

Ngân Thương vui tươi:

- Rồi khi ấy em sẽ được ở cạnh chị mãi.

Thiên Thần cười:

- Đúng ra thì lúc ấy em sẽ luôn luôn thấy chị. Hiện tại chị vẫn luôn luôn ở cạnh em, nhưng em không thấy. Em cũng sẽ chung sống với những người đã can đảm vượt qua con đường gai góc như em. Nhưng điều hạnh phúc nhất là em sẽ được ở bên Chúa, được bao bọc trong hào quang của Người.

Ngân Thương thích thú, cô bé định hỏi tiếp nhưng Thiên Thần đã cắm nụ hoa Nhân Ái vào ly nước trong để trên bàn và bảo:

- Tùy em đấy nhé. Chị mong muốn em sẽ cố gắng làm cho bông hoa nở thật lớn và tỏa hương thơm thật ngào ngạt. Nhớ nhé: khổ đau, hy sinh, hãm mình, nhịn nhục...

Bóng Thiên Thần mờ dần và loăng trong không khí như màn sương mỏng tan dần dưới sức nóng của ánh mặt trời.

Ngân Thương ngơ ngác. Bông hoa cắm trong lọ thủy tinh rung rung nhè nhẹ tỏa hương thơm thoang thoảng.

Bệnh của Ngân Thương càng ngày càng nặng, những biến chứng xuất hiện dồn dập làm cho mọi người đều lo ngại. Con đau đến từng chập khiến cô bé toát mồ hôi. Một buổi sáng, sau khi thăm bệnh cho Ngân Thương, bác sĩ gặp mẹ cô tại phòng khách. Nhìn bà mẹ đang lo lắng, đôi môi run run, đôi mắt mong đợi, ông không biết mở đầu thế nào cho khéo. Loay hoay mãi chưa biết tính sao thì bà mẹ đã hỏi trước:

- Thưa bác sĩ, liệu bệnh cháu có thuyên giảm được không?

Buộc lòng bác sĩ mới nói. Ông tháo cặp kính trắng ra lau, cúi đầu nói nhỏ:

- Tôi tin bà là người can đảm. Bởi vậy đến lúc này tôi nghĩ cần nói thật bà rõ: cá nhân tôi nói riêng cũng như y học của nhân loại nói chung đã bất lực trước căn bệnh của cháu...

Bác sĩ nói thật chậm và thật rõ:

- Thưa bà, cháu mắc chứng ung thư; một chứng bệnh mà hiện nay mọi bác sĩ trên thế giới đều bó tay.

Bà mẹ ôm lấy mặt khóc nức nở. Mái tóc xõ ra phủ cả khuôn mặt, đôi vai rung lên từng lúc. Nhưng cái nức nở của bà là cái nức nở thầm lặng. Bà khóc âm thầm, đau khổ âm thầm, thương con âm thầm. Vị bác sĩ già kính trọng giây phút đau khổ của bà từ mẫu. Đột nhiên ông cảm thấy hối hận vì những câu nói của mình. Ông nghĩ: "Thà mình đừng nói!". Và lặng lẽ, ông nhẹ nhàng bước lại gần cửa sổ. Sáng hôm nay là một buổi sáng đẹp trời. mây xanh ngan ngát, nắng nhẹ vàng hanh trải đều trên vạn vật, vườn hôm nay cỏ hoa tươi tốt. Những bông hoa đỏ, tím, vàng tô điểm một cách khéo léo trên nền lá xanh non. Từng đàn chim vui đùa trong nắng ấm, tiếng ríu rít làm xôn xao cả khu vườn yên tĩnh, chúng bay là là trên ngọn cỏ rồi vụt đưa nhau tung lên những ngọn cây cao nhấtn chung đậu bên nhau, âu yếm rửa lông rửa cánh cho bạn rồi lại tung cánh đuổi nhau qua những bụi hoa tươi đẹp.

Một buổi sáng tràn đầy sinh lực, vị bác sĩ nghĩ, bên ngoài sức sống vạn vật vươn lên, chan chứa. Vậy mà ở trong nhà này, có một người, một cô bé thật dễ thương đang dần dần tàn lụi, như ngọn đèn cạn dầu không còn bừng sáng, như ngòi bút hết mực không còn kéo nổi những dòng chữ xinh xinh...

Bác sĩ quay trở vào. Bà mẹ đã bớt nức nở. Bà ngồi yên lặng cho đau khổ thấm nhập toàn thân. Bác sĩ dịu dàng:

- Tôi thành thật xin lỗi đã làm bà đau khổ, nhưng đến lúc này, bổn phận và lương tâm buộc tôi phải nói thực. Mong bà thứ lỗi...

Bà mẹ nhẹ lắc đầu, nói khẽ:

- Chính tôi phải cảm ơn bác sĩ đã tận tâm lo cho cháu bé, cũng như đã cho tôi biết sự thật. Tôi rất đau khổ, nhưng ý Chúa đã định tôi xin vui lòng đón nhận tất cả những gì sẽ đến với tôi, với gia đình tôi.

Bác sĩ an ủi:

- Tuy nhiên, thưa bà, còn nước còn tát. Tôi sẽ đem hết khả năng của mình để giúp cháu dịu cơn đau. Nhưng quan trọng hơn là ở phần bà, bà sẽ chữa bệnh cho cháu bằng tâm lý, nghĩa là những lúc gặp cháu, bà sẽ cố vui tươi và qua lời nói bà hãy gây cho cháu niềm tin tưởng mình sẽ khỏi bệnh. Chúng ta cứ cố gắng đến cùng...

Bác sĩ tiếp, nhắc lại câu nói lúc nãy của bà mẹ:

- Còn ý Chúa định thế nào, cho đến bây giờ chúng ta cũng chưa biết rõ được.

Trong khi đó, Ngân Thương đang bị cơn bệnh hành hạ. Người cô chịu muôn ngàn mũi kim đâm. Ngân Thương có cảm tưởng như tim mình, cũng như phổi, gan đã nát ra. Cơn đau làm toàn thân cô bé mồ hôi ướt đẫm. Nhưng Ngân Thương không khóc, không rên, dù là một tiếng nhỏ. Hàm răng cắn chặt đôi môi đến rớm máu. Ngân Thương thì thầm:

- Lạy Chúa, xin cho con có đủ can đảm chịu đựng cơn đau đớn này. Con hoàn toàn dâng sự đau đớn này cho Chúa. Con muốn vì những khổ sở con phải chịu, các em bé dễ thương trong cô nhi viện của con được thêm một chút hạnh phúc.

Rồi gắng gượng nở một nụ cười, cô bé thổ thề:

- Chị ạ, cái gai này đâm em khá đau đấy, nhưng nhớ lời chị, em sẵn sàng chịu đựng. Chị giúp em đẩy nhé, làm sao để mẹ em đừng biết. Nếu không thì mẹ cũng sẽ đau đớn như em, mà em thì không muốn thế.

Đột nhiên, một hương thơm ngào ngạt tỏa rộng khắp phòng. Ngân Thương ngược nhìn trên bàn: bông hoa Nhân Ái rung rung, nó nở lớn thêm một chút nữa. Ngân Thương tuy đau nhưng vẫn nhìn rõ từng cánh hoa cử động nhẹ nhàng, những cánh hoa tươi hồng, mịn như nhung xinh đẹp làm sao. Ngân Thương nén đau, mỉm cười, cô đưa tay về phía bông hoa như muốn ôm ấp lấy, hương thơm làm Ngân Thương ngây ngất, quên cả cơn đau đang vò xé thân thể.

Sự hiện diện của bông hoa Nhân Ái trong phòng Ngân Thương lúc đầu cũng khiến bà mẹ hơi ngạc nhiên. Hôm qua vào phòng đem thuốc cho con. chợt thấy bông hoa, bà lẩm bẩm:

- Ở đâu có bông hồng lớn, đẹp như thế kia?

Nhưng rồi bao nhiêu lo âu, mệt mỏi khiến bà không mấy quan tâm đến sự kiện bất thường này, bà đoán cỡ lẽ một cô bạn nào đã đến thăm và tặng Ngân Thương trong lúc cô đau ốm. Hôm trước quả có mấy người bạn đến thăm Ngân Thương thật. Thế là bông hoa Nhân Ái cứ yên vị cắm trong chiếc ly thủy tinh, không ai đụng tới, mỗi ngày nó nở lớn hơn một chút. Ngày Thiên Thần mang đến, nó chỉ là một nụ hoa, nhưng song song với những cơn đau của Ngân Thương, nụ hoa hé nở, những cánh hoa tỏa rộng cho Ngân Thương bắt đầu nhìn thấy nhụy hoa vàng ánh bên trong. Và hương thơm cứ mỗi ngày một ngào ngạt. Cho đến hôm nay, tuy chưa nở hẳn, nhưng đã khá lớn, hoa tỏa hương thơm ngát giữa cơn đau dữ dội nhất của Ngân Thương.

Ngân Thương nhìn cao hơn: tượng Thánh giá trên tường như cúi xuống gần hơn nữa. Vòng gai trên đầu Chúa như lỏng ra và trên đôi môi Đấng Cứu Thế như phảng phất một nụ cười. Ngân Thương cũng cười. Và cô tiếp đi trong hương hoa sức nước.

Khi Ngân Thương tỉnh dậy thì trời đã về chiều. Cảnh vật bên ngoài buồn ảm đạm, trái ngược hẳn với cảnh sắc vui tươi buổi sáng. Qua khung cửa sổ, Ngân Thương nhìn thấy bầu trời màu hồng đục như nước bùn trong những ngày mưa dầm lầy lội, mặt trời đỏ ối ở phương Tây đang dần chết, nhuộm đỏ những đám mây xung quanh như màu máu. Không có tiếng chim kêu, bởi chúng đã tìm về tổ ấm yên nghỉ; một vài cánh chim còn sót lại, chao lượn trên nền trời một cách cô đơn, ảm đạm. Đâu đây có tiếng gió xạc xào chạy qua bụi cây đang gục đầu buồn bã. Cho đến lúc này Ngân Thương mới tỉnh hẳn. cô thấy tay mình nằm gọn trong bàn tay ấm áp của mẹ. Mẹ ngồi ghé bên mép chiếu, dịu dàng nhìn Ngân Thương bằng đôi mắt u sầu và đau khổ. Nhớ lời bác sĩ dặn bà cố gắng mỉm cười khi thấy con thức giấc. Cúi xuống gần sát mặt con, giọng bà âu yếm:

- Ngân Thương cố uống thuốc và nghỉ ngơi, đừng nghĩ ngợi gì hết nhé. Sáng nay bác sĩ mới bảo mẹ bệnh con hết nguy hiểm rồi, chỉ chừng tuần nữa là khỏi.

Rồi bà cố lấy giọng vui tươi:

- Chịu khó đi, khỏi rồi còn tiếp tục đi học chứ. Vớ lại còn đến cô nhi viện nữa. Lần sau nhớ cho mẹ đi theo nữa nhé. Chắc mấy em mong con ghé thăm Ngân Thương nhỉ.

Ngân Thương mỉm cười, nắm tay mẹ chặt hơn. Mẹ lại hỏi:

- Thế nào? Con có thấy khỏe hơn không?

Dĩ nhiên là Ngân Thương không khóc, nhưng muốn mẹ khỏi quá lo lắng, cô lại cố gắng nở một nụ cười trên đôi môi khô héo. Ngân Thương thổ thề:

- Chắc bác sĩ nói đúng đấy mẹ ạ. Hôm nay con thấy dễ chịu nhiều. Chắc tuần sau là con ra khỏi giường được rồi. Mẹ con mình sẽ cùng với các bạn con lại thăm các em bé trong cô nhi viện. Rồi Chúa nhật nào rảnh, mẹ nhớ dẫn con đi thăm mộ ba nữa, để thường cả tháng nay mẹ con mình không thăm mộ ba, mình sẽ cắm cho ba một chុc hoa huệ thật tươi mẹ nhé.

Bà mẹ gật đầu:

- Ừ, con khỏi rồi muốn đi đâu mẹ cũng dẫn đi. Thế con còn thích gì nữa nào?

Ngân Thương nói như trong cơn mơ:

- Con muốn sáng Chúa nhật nào mẹ con mình cũng mặc áo trắng ôm sách kinh đến nhà thờ dâng lễ. Buổi sáng trời lạnh và có gió, con sẽ được mẹ khoác thêm cho chiếc áo ấm cũng đan bằng len trắng. Gió thổi bay vạt áo dài của mẹ, quần quít lấy chân con. Buổi chiều sẽ êm ả và buồn mơ màng, mẹ dẫn con đi xem chớp bóng, lúc trở về mình sẽ ghé P.L. ăn kem Chocolate mẹ nhớ nhé, con thích Chocolate hơn kem bốn màu...

Bà mẹ gọi chuyện:

- Thế còn buổi tối, chẳng lẽ mẹ con mình đi ngủ sớm?

Ngân Thương lắc đầu:

- Đầu mà ngủ sớm. Mẹ con mình sẽ làm bánh chứ, nhưng làm ít thôi vì chắc là cả hai mẹ con đều no. Thế rồi vừa ăn mẹ vừa kể chuyện cổ tích cho con nghe. À không, con thích mẹ đọc Kinh Thánh hơn, giọng mẹ thanh thanh và dễ thương chi lạ. Con muốn mẹ đọc đoạn ông Job bị Chúa gửi đến cho bao nhiêu là khổ đau cả về thể xác lẫn tinh thần mà vẫn một mực kính yêu, cảm tạ Chúa...

Đến đây thì thật là quá sức chịu đựng của Ngân Thương. Cô bé ngưng bật. Những hình ảnh mẹ con sum vầy càng làm cô thêm buồn tủi, nghĩ đến lúc mình sắp sửa lìa xa người mẹ đầu yêu. Nãy giờ trong khi nói, cơn đau lại đến với Ngân Thương, cô cắn răng chịu đựng. Nhưng bây giờ cơn đau đột nhiên trở nên dữ dội, mắt cô bé hoa lên, cô nhìn thấy trăm ngàn vì sao ngũ sắc. Trước khi mê lịm, Ngân Thương thì thầm:

- Xa cách mẹ yêu dấu. Chúa ơi, mũi gai này quả là quá nhọn, nó làm con đau đớn biết bao! Nhưng con nhất quyết cam chịu và dâng tất cả cho Chúa.... Chị ơi, em đã bước được mấy bước trên con đường nhỏ hẹp đầy gai góc dẫn về thung lũng Hạnh Phúc...?

Ngân Thương lịm dần trong khi bông hoa Nhân Ái nở lớn hơn và hương thơm lại càng thêm ngào ngạt.

Buổi sáng hôm sau thì Ngân Thương đã yếu lắm rồi, sức cô chỉ còn như ngọn đèn lắt lay trước gió, sẵn sàng tắt ngấm bất cứ lúc nào. Khi người mẹ trẻ đau khổ tiễn vị bác sĩ già nua đầy lương tâm chức nghiệp ra khỏi cổng thì gặp Thu Ngân, bạn thân của Ngân Thương bước vào; bà vui mừng cầm tay Thu Ngân:

- May quá! Ngân Thương vừa nhắc đến cháu xong. Em nó cứ nóng ruột, không biết công việc các cháu đang làm ở cô nhi viện đã đến đâu. Gặp cháu chắc là Ngân Thương rất vui mừng. Cảm ơn cháu nhé.

Thu Ngân bước vào phòng người bệnh, điều đầu tiên cô nhận thấy là một hương thơm lạ lùng tỏa lan sức nức khắp phòng. Ngồi bên cạnh giường, nắm bàn tay gầy guộc của bạn, Thu Ngân liếc nhìn và nhận ra bông hoa lạ cắm trên trong chiếc ly để trên bàn, cô trầm trồ:

- Chà, Ngân Thương có bông hoa đẹp quá. Ai tặng Thương đấy?

Nhưng Ngân Thương lắc đầu:

- Không phải hoa hồng đâu, bông hoa Nhân Ái, Thiên thần bản mệnh cho Thương đấy. Thu Ngân có thấy nó có một hương thơm thật lạ lùng không?

Dĩ nhiên Thu Ngân thấy hương thơm của hoa thật lạ lùng, nhưng cô cho đây chỉ là một thứ hồng đặc biệt mà thôi, và cô cho những lời của Ngân Thương vừa rồi chỉ do Ngân Thương ốm lâu sinh ra ngờ ngẩn. Cô không lưu ý nữa, bắt đầu chuyện khác:

- Ngân Thương à, có muốn nghe chuyện công tác cô nhi viện của chúng mình không?

Ngân Thương vui mừng:

- Thích mê đi ấy chứ! Đến đâu rồi Thu Ngân. Thành công chứ? Chị em hăng hái cả không? Chúa ơi, nếu mà Ngân Thương khỏi bệnh nhỉ...

Thu Ngân ngắt lời:

- Nhưng kể thì Ngân Thương không được buồn cơ.

Ngân Thương hơi ngơ ngác, nhưng chỉ một giây sau, cô quả quyết:

- Được rồi, Thu Ngân cứ kể đi, Thương không có làm sao đâu.

Thu Ngân nhỏ giọng:

- Công việc đang đình trệ. Các bạn không chịu tổ chức Thánh lễ và cuộc vui đêm Giáng Sinh cho các em cô nhi nữa. Ngọc Cẩm bảo là Ngân Thương... chơi xấu... Ngân Thương xướng xuất, rồi tới khi khó quá, Ngân Thương bỏ, dồn công việc cho chị em. Ngân Thương muốn được tiếng mà không muốn phải vất vả nên giả vờ ốm để nằm ở nhà. Chị em một số nghe theo Ngọc Cẩm, một số bênh vực Ngân Thương, chia rẽ nhau, chả ai chịu làm nữa...

Thu Ngân còn định nói tiếp, nhưng đã nghe Ngân Thương thì thảo:

- Chúa ơi! Đến mũi gai này thì thực là quá sắc, không những nó cào rách da thịt mà còn đâm thấu trái tim con nữa. Hầu như con không thể chịu đựng nổi. Nhưng... con sẽ hết sức cố gắng... Chị ơi, chị vẫn ở bên cạnh em phải không? Nhớ nâng đỡ em nhé, kéo rồi em gục ngã trên đường, không tiếp tục bước về thung lũng Hạnh Phúc được...

Thu Ngân hốt hoảng lay bạn:

- Ngân Thương! Ngân Thương! Đừng nói mê nữa. Tỉnh lại đi!

Nhưng Ngân Thương không mê; cô gắng gượng cười thật tươi bảo Thu Ngân:

- Thương không sao đâu. Mà... Thu Ngân này. Thu Ngân có thể giúp Thương một lần trong dịp này không?

Đôi mắt Ngân Thương thật tha thiết. Thu Ngân cảm động:

- Được rồi. Thương an tâm. Ngân sẽ làm bất cứ việc gì Thương nhờ.

Ngân Thương mỉm cười, thì thảo:

- Thu Ngân xin lỗi Ngọc Cẩm hộ Thương nhé, nói là mấy hôm nữa Thương khỏi bệnh, Thương sẽ dẫn Ngọc Cẩm và các bạn đi ăn kem... tạ lỗi. Thu Ngân cố gắng làm sao để chị em tiếp tục công việc đang bỏ dở, nhé.

Thu Ngân nắm chặt tay bạn quả quyết:

- Thương yên trí. Ngân hứa là đêm Giáng sinh các em cô nhi của chúng mình sẽ có Thánh lễ thật sốt sắng và một cuộc vui thật thân mật.

Rồi giật mình Thu Ngân bảo:

- Hôm nay đã 23. Tối mai rồi. Thôi, để Ngân về lo công việc ngay mới kịp. Phải liên lạc với tất cả các bạn ngay sáng hôm nay.

Đôi bạn nhìn nhau tha thiết. Thu Ngân cúi xuống hôn lên trán nóng hổi của Ngân Thương rồi vội vã bước ra ngoài.

Hoa Nhân Ái nở to hơn nữa và hương thơm lại một lần thêm ngào ngạt. Tượng Chúa trên Thánh giá cúi xuống thấp hơn, vòng gai trên đầu Chúa lỏng ra hơn nữa.

Chiều 24-12...

Chỉ còn ít giờ nữa Chúa sẽ Giáng sinh trong máng cỏ Bê-lem và trong tâm hồn mọi người. Trong căn phòng nhỏ của Ngân Thương; bà mẹ đã dọn cho con một hang đá nho nhỏ xinh xinh, ánh sáng xanh đỏ của những

ngọn đèn điện nhỏ xíu lập lòe. Chúa Hai Đồng nằm giữa máng cỏ, khuôn mặt trong sáng, dịu hiền, hai bàn tay nhỏ xíu của Người giờ ra như muốn ôm lắt tất cả nhân loại. Ở góc phòng, một cây thông xanh tốt đứng thẳng đưng trần nhà, những miếng bông giả làm tuyết mắc trên cành cây bay bay trong gió nhẹ. Từ chiếc Cassette vang ra điệu nhạc Giáng sinh thân ái và quen thuộc, điệu nhạc làm cho tâm hồn người ta dịu lại, để tìm về những tư tưởng an hòa.

Ngân Thương nằm trên giường. Khuôn mặt cô tươi tắn hơn mọi ngày. Ngân Thương trở về với cái đẹp tự nhiên của mình, cái đẹp trong sáng, thơ ngây, lành mạnh. Lòng vui tươi, cô nhắm mắt hát theo điệu nhạc: "*Đếm Thánh vô cùng... Giây phút từng bừng... Đất với trời... Se chữ đồng*" (Thánh ca "Silent Night". NM).

Trời sụp tối thật nhanh, lòng cô bé càng thêm nao nức. Cô nhớ đến những lễ Giáng sinh cũng ghi lại trong tâm hồn cô những kỷ niệm nhẹ nhàng và êm đẹp. Không khí Giáng sinh, cái không khí thánh thiện, an vui, nhân ái không thể tìm thấy trong những dịp lễ khác như thích hợp với cô vô cùng. Cô nhớ đến 16 lễ Giáng sinh trôi qua, năm nào cô cũng mong đợi đêm thánh từng giây từng phút, bắt đầu cả một tuần lễ trước.

Và cô nghĩ đến các bạn mình. Giờ này đang tụ tập đông đủ tại cô nhi viện nhỏ bé. Chắc chắn thế nào cũng có mặt Ngọc Cẩm, cô nàng nóng tính, nghĩ sao nói vậy nhưng rất tốt và hăng hái, với lại cái miệng thật dẻo của Thu Ngân chắc chắn làm cô nàng hết giận mình rồi. và khuôn mặt của các bé, sao mà dễ thương, sao mà xinh đẹp, như thể các Thiên thần vậy.

Ngân Thương nghĩ đến mẹ. Như mọi năm thì giờ này hai mẹ con đang sửa soạn đến nhà thờ. Nếu Ngân Thương khỏi bệnh rồi thì thế nào mẹ cũng cho đi lễ đêm, nhưng bắt buộc phải mặc thêm chiếc áo len và mang phông cái khăn quàng.

Vừa nghĩ đến đây thì mẹ vào, Ngân Thương cười thật xinh hỏi mẹ:

- Mẹ có đi lễ đêm không? Con tạm khỏi rồi đây. Mẹ đi rồi và kể lại cho con nghe nhé.

Nhưng mẹ lắc đầu, dịu dàng:

- Mẹ ở nhà đón Chúa với con, sáng mai đi lễ cũng được.

Ngân Thương nói:

- Thế cũng thích, mẹ nhỉ. Mẹ có thấy Chúa Hai Đồng đang nhìn mình mỉm cười không?

- Có, mẹ thấy.

Môi Ngân Thương mấp máy:

- Mẹ này...

- Gì con?

- Không biết mấy giờ rồi mẹ nhỉ?

- Mười một rưỡi rồi con.

- Không biết các bạn con đang làm gì ở cô nhi viện nhỉ?

- À, nhất định là cha sắp sửa làm lễ, các bạn con đã thay xong quần áo mới cho các em và đang cho các em xếp hàng cho thứ tự. Một số bạn khác đang lo sửa soạn cây Giáng sinh để tổ chức cuộc vui sau Thánh lễ.

- Chắc là vui và thành công mẹ nhỉ.

- Mẹ cũng nghĩ thế.

- Mẹ này...

- Gì con?

- Không biết các em có hạnh phúc trong đêm nay không?

- Có chứ! Chúa Giáng sinh trong tâm hồn từng em mà. Chúa đem hòa bình hạnh phúc thật cho tất cả những tâm hồn biết nghe lời Chúa; nhất là tâm hồn các em bé.

Ngân Thương thì thầm:

- Bao giờ tới thung lũng Hạnh Phúc con sẽ không quên được mẹ, không quên được các bạn, không quên các thầy cô, và cũng không quên các em cô nhi xinh xắn dễ thương của con.

Bà mẹ hốt hoảng:

- Ngân Thương, con nói gì thế? Con làm mẹ sợ quá!

Nhưng Ngân Thương không nghe thấy lời mẹ hỏi. Cô hỏi lại mẹ:

- Mấy giờ rồi mẹ nhỉ?

- Mười lăm phút nữa thì nửa đêm. Nhưng con hỏi giờ làm gì mãi thế?

Câu nói của Ngân Thương không ăn nhập gì vào câu hỏi:

- Thung lũng Hạnh Phúc có suối Tình Yêu, có cây Hòa Bình, có hoa Nhân Ái... và ở đó chắc chắn con sẽ gặp ba...

Bà mẹ lại càng hốt hoảng:

- Ngân Thương, con nói những gì thế?

- À, con nói là chị ấy sẽ đợi con mẹ ạ. Chị đẹp lắm. Nhưng rồi con cũng sẽ đẹp như chị... Mẹ ơi, mấy giờ rồi?

Bà chưa kịp trả lời thì chuông đồng hồ đã thông thả điểm mười hai tiếng, và đó đây, tiếng chuông nhà thờ vang lên rộn rã, tất cả mọi nhà thờ trong thành phố đều đổ chuông đón mừng Chúa Giáng sinh. Trăm ngàn tiếng chuông, ngàn vạn tiếng chuông, vạn triệu tiếng chuông đua nhau giống giã. Cả thế giới như bừng lên trong sinh khí mới, Ngân Thương hỏi:

- Mẹ nghe thấy gì không?

- Có, mẹ nghe thấy tiếng chuông đổ rộn rã đón mừng Chúa Giáng sinh.

Nhưng có một điều bà mẹ không biết là tiếng chuông Ngân Thương nghe không giống tiếng chuông bà đang nghe. Tiếng chuông ấy thế này:

"Kính keng kính keng,

Này cô bé nhỏ hiền ngoan

Này cô bé đầy can đảm

Cô bé có trái tim rung động trước những khổ đau.

Cô bé có tâm hồn chan chứa tình người...

Kính keng kính keng...

Như người chủ vườn yêu dấu

Bông hoa thơm tươi đẹp

Chúa cũng yêu thương cô bé như thế

Và đem nay Người giáng trần

Để đem cô về với Người

Trong thung lũng Hạnh Phúc

Cô sẽ đầy yên vui

Chúa sẽ chữa lành mọi vết thương cô đã chịu

Khi đi trên đường đau khổ....

Kính keng kính keng...

Này cô bé nhỏ hiền ngoan

Hãy đưa tay cho người chị dẫn đường

Đưa cô đến trước tòa Thiên Chúa

Ở đó chính là quê thật

Cô sẽ sống muôn đời...

Kính keng kính keng....

Rồi Ngân Thương lịm dần... lịm dần... Tai còn nghe văng vẳng tiếng chuông, và mũi cảm thấy hương thơm ngào ngạt của bông hoa Nhân Ái đã nở trọn vẹn. Thiên thần bản mệnh, người chị dịu hiền, cầm tay cô bay thẳng lên cao tới một nơi cô vẫn gọi là thung lũng Hạnh Phúc. Ở đó trong hào quang muôn đời của Thiên Chúa cô sẽ cùng với những người công chính ngồi dưới bóng mát của cây Hòa Bình, thả chân xuống dòng suối Tình Yêu mát rượi, cô sẽ đón gió An Hòa, sưởi nắng Tin Vui và chìm ngập trong hương thơm của hoa Nhân Ái.

Thung lũng Hạnh Phúc chúng ta vẫn quen gọi là THIÊN ĐÀNG.

*Sài gòn, Mùa Giáng sinh 1970
Quyên Di*